

Punkt har købt Overenskomsten for dyrt og ikke tilstrækkeligt har varetaget Moderlandets Værdighed. Og hvad skulle vi saa sige til, at den højtærede Minister har ladet en saadan Bestemmelse flyde ind i Lovforslaget? Jeg ved ikke andet at sige, end at det for mig i en højst uhyggelig Grad minder om de Misgreb, som vor Administration gjorde sig skyldig i overfor Hertugdømmernes Indbyggere før 1848, og som kunne karakteriseres ved, at de altid begunstigede de illoyale Elementer og trykkede og vanskeliggjorde Aktionen fra de loyale Elementers Side.

Formanden: Jeg tror, at de Bemærkninger, det ærede Medlem har fremsat overfor Kolonialraadene, ere lidt for stærke i Formen. I Realiteten ville de, antager jeg, finde Tilsvar fra Ministerens Side.

Rambusch: Der er et Punkt i § 9, som for mig er af tvivlsom Værdi. Det er det, som gaar ud paa at beskytte Medlemmerne mod at blive dragne til Ansvar for deres Ytringer i Kolonialraadene. Naar man har set, hvorledes en tilsvarende Beskyttelse ofte er brugt, jeg kan sige misbrugt, i europæiske parlamentariske Forsamlinger. — jeg sigter ikke til nogen bestemt — synes jeg, der er nogen Mislighed ved at indføre den i en Forsamling, som dog neppe kan staa paa et saa højt kulturelt Trin som europæiske parlamentariske Forsamlinger. Og den Aarsag, der ellers er til denne Beskyttelse, er heller ikke til Stede her. Aarsagen har jo, indtil det konstitutionelle Liv var udviklet saa vidt, som det nu er, været den, at beskytte Medlemmerne mod Overgreb fra Regeringens, Kronens eller den højere Administrations Side. Men en saadan Aarsag foreligger ikke her, her kan nærmest kun være Tale om at bruge Bestemmelsen til at beskytte Medlemmerne mod berettigede Klager fra udenforstaaende over Angreb, som ikke ere videre berettigede. Jeg tror derfor ikke, der vilde ske nogen Skade ved, at denne Bestemmelse blev strøgen.

Jeg vil kun lige henlede Opmærksomheden paa, at der af bekendte af mig derovre er udtalt stærk Bekymring for, at naar nu Kolonialraadene faa saa fuldstændigt Herredømme over den indre Politioverordning og over Ting, som før have været underkastede mere Kontrol, vil det blive vanskeligt at vedligeholde den gode Orden og Renslighed paa Gader og Stræder, som har været kendt hidtil, ligesom man ogsaa frygter for, at Sundhedsvæsenet ikke altid

vil kunne faa, hvad der behøves. Jeg skal kun henlede det eventuelle Udvalgs Opmærksomhed paa disse specielle Punkter.

Under den Diskussion, som har fundet Sted, udtalte den højtærede Minister, at Statens hidtilværende Ofre havde været uforholdsmæssigt store, og noget lignende klang maaske ogsaa igen i den Maade, hvorpaa det ærede 1ste Medlem for 7de Kreds (Madsen-Mygdal) og det ærede 2det Medlem for 3die Kreds (Reedtz-Thott) stillede sig overfor de Bemærkninger eller Ønsker, kan jeg sige, som udtaltes af det ærede 4de Medlem for 1ste Kreds (Holger Petersen). Naar man taler saa meget om disse Ofre, tror jeg, man fæster Blikket ved et lidt for kort Tidsrum, thi det maa dog erindres, at Moderlandet, før Ofrene begyndte, har høstet langt større Fordele af Kolonierne, end samtlige Ofre beløbe sig til.

Hvad jeg i øvrigt har at udtale, knytter sig altsammen til Loven om Gendarmerikorpsen. Først vil jeg gerne fremsætte et Par rent principielle Bemærkninger. Det forekommer mig, at man ved den Behandling, Lovforslaget hidtil har været underkastet, ikke fuldt ud har haft sin Opmærksomhed henvendt paa, at man ved at gaa over fra et Militær- til et Gendarmerikorps har foretaget en afgjort Principforandring, som maaske kortest kan karakteriseres derved, at medens Militæret stod som den Opretholder af Ordenen, der skulde være parat til at slaa til, naar alvorlige Rolighedsforstyrrelser fandt Sted, staaer et vel organiseret og rigtig indøvet Gendarmerikorps nærmest som den Vogter af Ordenen, som skal være parat til at gribe ind alle Vegne og saa tidligt, at det bliver i Stand til at forebygge enhver alvorlig Rolighedsforstyrrelse, før den endnu er bleven til noget. En saadan Forskel maa indvirke paa den Maade, hvorpaa disse Korps sammensættes, og navnlig paa den Maade, hvorpaa de kommanderes. Jeg tror, at det er Mangel paa Blik for denne Omstændighed, der har bevirket, at man i det andet høje Ting er gaaet til en saa stærk Reduktion af Befalingspersonalet, en Reduktion, som jeg paa det indstændigste maa fraraade, og som jeg meget maa ønske, det vil lykkes at komme bort fra. Jeg vil henstille, at man saa vidt muligt vender tilbage til det, der oprindeligt blev foreslaaet af den højtærede Minister, helst dog med en yderligere Tilføjelse.

Ved Reduktionen af Befalingspersonalet er der navnlig det at bemærke, at naar man saa at sige fuldstændig stryger